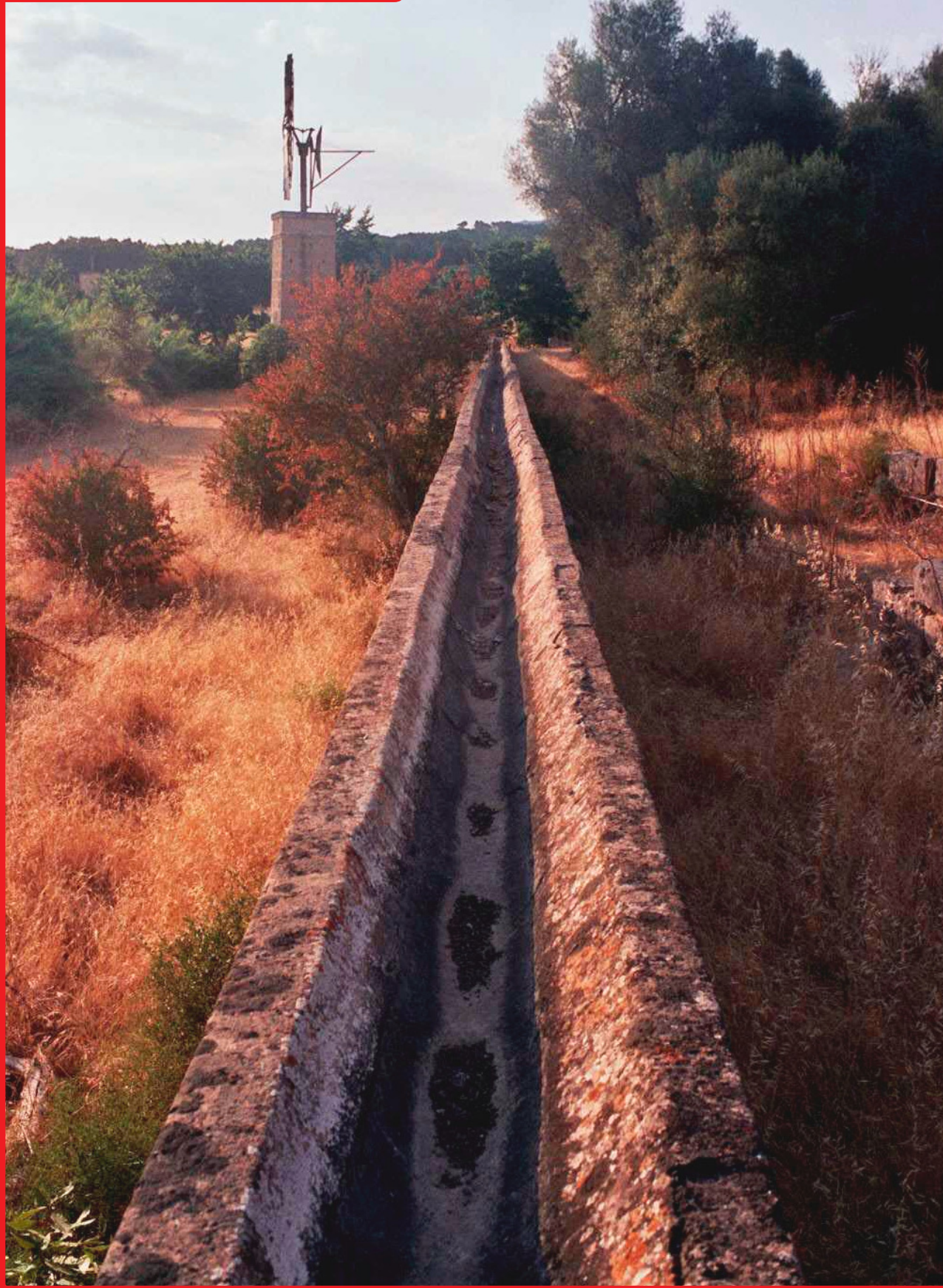

es saig

Trilingüisme (i II)

Tornam -i acabam- amb el tema del trilingüisme. L'inefable -i honorable, faltaria més!- conseller Fiol, conseller de Cultura, és clar, vol que coneguem moltes llengües, vol un país de poliglotes i per això s'ha empescat el decret de trilingüisme; i de quadrilingüisme si cal. És una pretensió i un objectiu ben respectable, però dubtam que sigui el camí més encertat. N'hi havia un de més segur, de més efectiu, que explica sant Lluç en els Fets dels Apòstols (2, 1-6): “Quan va arribar la diada de la Pentecosta, es trobaven reunits tots junts. De cop, com si es giràs una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cadascun d'ells. Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els permetia expressar-se.

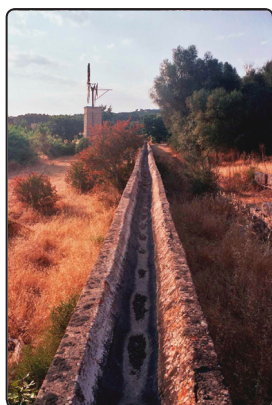
Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha davall el cel. Quan se sentí aquella remor, la gent s'aplegà i van quedar desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua”.

El problema del conseller Fiol és que no té a l'abast aquestes llengües de foc per escampar-les sobre la nostra al·lotea i infondre'ls el do de llengües; i de moment es conforma que n'apreguin tres. Tant de bo que n'apreguessin una de ben apresada.

Semblava que davant els informes del Consell Escolar, dels sindicats i de la Universitat i de les dificultats per implantar el decret, el conseller havia de rectificar els termes i aplicar-lo de manera més flexible; però no, el decret s'aprovarà per via d'urgència sense modificacions. I el decret de mínims que contempla un mínimum del 50% d'ensenyament en català quedarà invalidat. Malpensats com som, ens ha passat pel cap que la reforma s'ha ideat ni més ni manco que per retallar les hores dedicades a l'aprenentatge i la pràctica del català a les escoles.

Que a tot l'Estat, i a les Balears més accentuadament, tenim fracàs escolar ho demostren tots els informes seriosos que s'han fet; les causes d'aquest fracàs són moltes, unes de més evidents i altres de més dissimulades. N'hi ha una que ja apuntàvem el mes passat i que consideram fonamental perquè condiona tot l'aprenentatge: el domini d'una llengua, d'un mitjà d'expressió. Espanya ocupa un dels darrers llocs d'Europa pel que fa al nivell de comprensió lectora. És evident que tots els nostres al·lots saben llegir, però no és això el que compta; allò que realment val és la capacitat de llegir i entendre el que es llegeix; no es pot aprendre gairebé res si no es té aquesta comprensió lectora. I per tenir-la cal dominar bé una llengua.

Sempre hem pensat que aquesta llengua ha de ser el català. Josep Pla deia: “La nostra llengua ha estat poc treballada, però encara té menys força d'expressió (per a nosaltres, i malgrat l'escola) el castellà. No sabem fer, en castellà, ni cartes comercials”.

PORTADA

Hort d'en Borràs

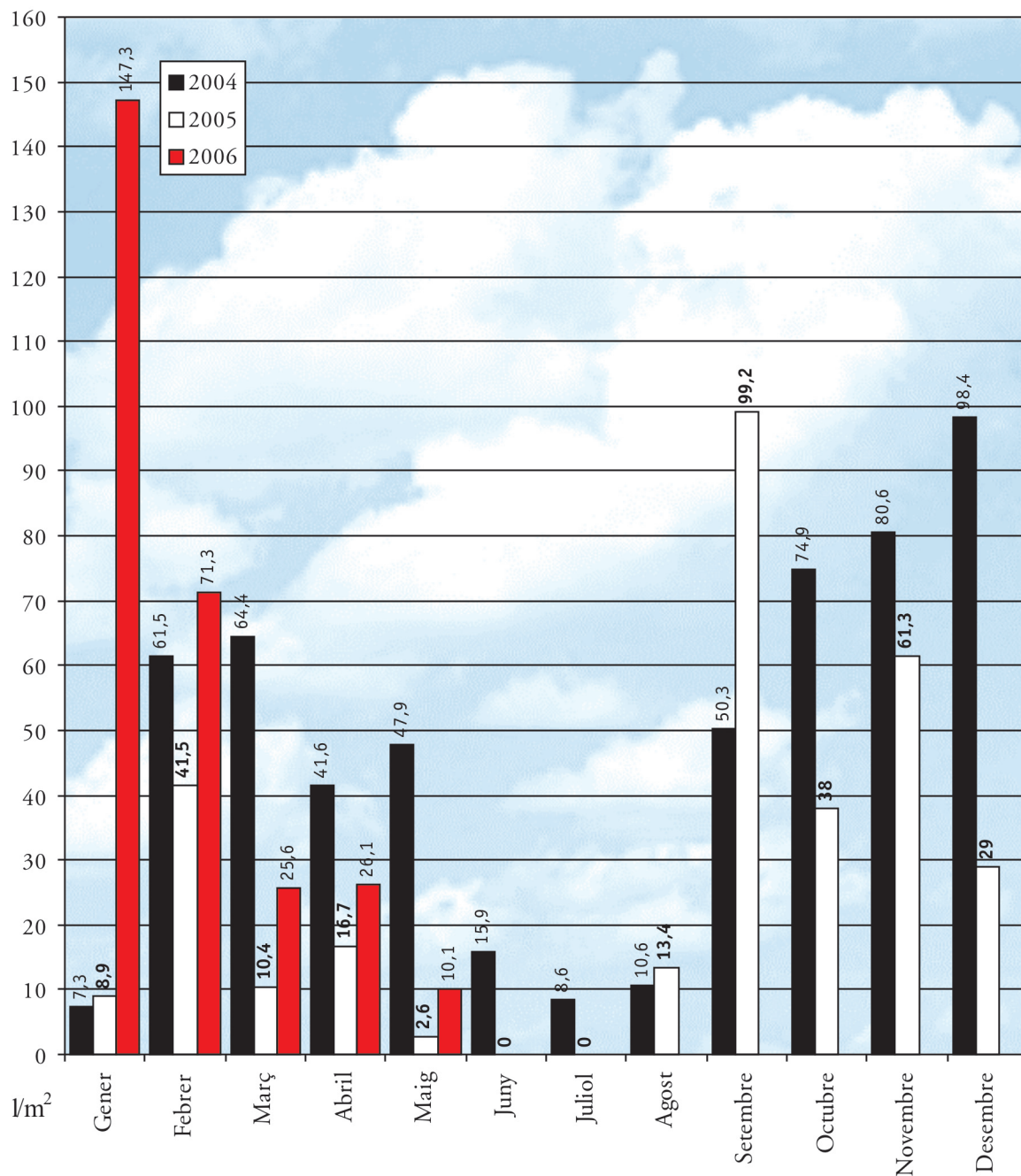
Foto de Miquel Serra

Sumari

- 02 Editorial
- 04 Pluviòmetre
- 05 Calaix de sastre
- 06 M'han dit que diuen
- 07 Moviment demogràfic
- 07 Foto antiga
- 08 Sabeu on és?
- 09 El sant del mes
- 10 L'Ajuntament informa
- 13 Una passejada, dues estampes...
- 14 Biblioteca Municipal d'Algaida
- 17 Plana Pinera
- 19 Fa vint anys
- 20 Flora d'Algaida
- 21 Fa anys
- 22 Sobre astronomia
- 23 Noticiari de l'Obra
- 24 Ens heu de fer una glosa
- 28 Xerradetes en cadena
- 32 La vida, el dret i la justícia
- 33 Esports
- 34 Els lectors escriuen
- 36 Una xerradeta amb...

Pluviòmetre

La xifra d'aigua de pluja que us donàvem el mes passat a penes variava de la que va ser definitiva: l'abril es tancà amb 26,1 litres, una quantitat pobre per a un mes que ha d'acabar d'assaonar les collites.

El maig és un mes normalment poc plujós ienguany no ha estat l'excepció: fins dia 25 havien caigut 10,9 litres i pel que vaticinen els meteoròlegs podria ser la quantitat definitiva. Hem de tenir en compte que per aquestes dades (finals de maig) les pluges sovint ja són més perjudicials que beneficioses. Un adagi diu que en aquest temps la pluja "lleva pa i no dona vi".

Esports

Espanya 0 – Catalunya 3: és el meu resum del partit disputat aquest mes de maig de 2006. Si l'endemà de la victòria del Barça a París, un diari esportiu espanyol pot encapçalar la seva versió digital amb el titular “Espanya 2 – Europa 0”, sereu tan indulgents de concedir-me l'oportunitat d'adaptar el marcador a una altra conveniència: Espanya 0 – Catalunya 3. I que diguin el que vulguin.

I ara comencem la breu crònica esportiva. He escrit 0 – 3, i no 3 – 0, per donar més rellevància al resultat, també per fer cas de les normes d'urbanitat que m'ensenyaren de petit (els altres, sempre primer), i també per recordar que, en termes esportius, i pel que respecta als mitjans de comunicació espanyols, sempre jugam en camp contrari. De manera que l'àrbitre imparcial del matx, que és un servidor, ho deixa consignat a l'acta notarial i federativa dels fets: un contundent 0 – 3.

Però, si aquest paper aspira a ser una bona crònica, haurà d'explicar l'autoria dels tres gols. Els dos primers, els ha marcat, com bé sabeu, aquell equip de futbol que és tan espanyol, però tant, que l'única bandera espanyola que hi ha al camp on juga, la porten uns seguidors de l'equip contrari. I el tercer gol?, qui ha empès la pilota per marcar el gol que tanca la golejada? Doncs un país anomenat Montenegro que, amb aquest xut, ha començat el seu camí legal, i esperem que pacífic, cap a la independència.

Quan el passat diumenge dia 21 de maig els habitants d'aquell país decidiren per majoria, en un referèndum convocat a l'efecte, que volien independitzar-se de la fins ara anomenada República de Sèrbia i Montenegro, marcaren un gol per tota l'esquadra. I no els ho havien posat fàcil; havien de complir dos requisits:

participació multitudinària de votants a la consulta i majoria significativa de sí. Els rivals empetitiren la porteria, hi posaren dos porters, però els montenegrins ni s'immutaren: com deia, gol per l'esquadra. Podem pensar que als espanyols, el gol no els va fer ni fred ni calor, perquè ells en aquell partit no s'hi jugaven res. Podem pensar que veren el partit amb indiferència, com un amistós d'estiu que no interessa ni als mateixos organitzadors. I aniríem ben errats de comptes.

Mirau què va contestar el senyor Javier Solana, quan un periodista li formulà la pregunta si l'exemple de Montenegro podia tenir alguna influència sobre els casos de Catalunya i del País Basc. La ràdio reproduí les paraules de Solana amb tota claredat: el simple fet de formular una pregunta semblant fregava el delicte. La frase escarrufa: preguntar (i per tant, pensar) segons què pot ser delicte. Si a més tenim en compte qui ho diu, encara escarrufa més. Perquè el senyor Solana, a més d'espanyol i exministre socialista, és (respirau a fons; llegit tot d'una tirada, pot provocar espasmes) Secretari General del Consell de la Unió Europea i Alt Representant de la Política Exterior i de Seguretat Comú. Que un càrrec semblant afirmi que demanar segons quines inconveniències pugui ser delicte, és ben preocupant.

Ja ho veis, l'esport, quins maldecaps que proporciona. A partir d'ara em faré cronista de societat per poder entrevistar les persones importants sobre temes més banals, com per exemple, perquè parlin de les excel·lències de la seva casa. Així ho ha fet l'exministre popular Matutes a la revista *Hola!*, i crec que tots podem respirar tranquils: sembla que no hi ha perill que li esbuquin la casa per fer una autopista.

De tant en tant, aquest Sord fa propòsits que no sol aconseguir. Per exemple, hem dit moltes vegades que procurariem no tornar parlar de la circulació i aparcaments, però sense voler hi tornam caure, perquè és un tema que surt a quasi totes les converses, és un tema d'actualitat permanent. Idò avui feim un altre propòsit: no parlar més del tema dels punts "verd-negres". I el motiu és que un parell de jubilats, que han anat d'excursió pels pobles de Mallorca, comentaren que el problema de la porqueria que s'acumula als voltants dels contenidors, no és només a Pina i Algaida, és bastant general a la majoria de pobles.

Per cert, que les excursions que organitza l'Associació de Gent Major són totes elles un èxit de participació. Fins i tot un parell de vegades, han hagut de penjar el cartell de "complet". I aquests dies, quan veuen el metge o les infermeres per la plaça, la broma és obligada: avui vacances, però demà...

Hem acabat el mes de maig i també s'han acabat les misses a la Pau. Ens han dit que l'assistència ha estat gran: cada diumenge hi havia molta de gent, a peu i en cotxe. El problema per a alguns dels assistents han estat els concerts que la banda de música ha organitzat durant aquest mes, que coincidien, més o manco, i era difícil assistir als dos llocs; sobretot els que hi anaven a peu. I, parlant dels concerts, ens han comentat que el darrer, de la banda, en què es feia el comiat a n'Emilio, fou molt emotiu. La veritat és que durant tots aquests anys, n'Emilio no només ha sabut donar qualitat i continuïtat a la banda, sinó que sobretot, amb la seva humanitat, ha creat un ampli cercle d'amistats que no s'acabaran amb el comiat. Com sentírem al final, fou un acte molt emotiu, i ben merescut.

Però no ens posem sentimentals... Aquest mes de maig també ens han dit que, a la fi, s'ha acabat el futbol. Hi ha hagut comentaris de tota casta, amb el Mallorca, Barça, Madrid,... i l'Algaida... Ens han dit que el president de l'Algaida era dels que frisaven que s'acabàs tot això. I és que ha passat de somiar que l'equip podia pujar de categoria... a passar pena pel final de temporada. Bé, va dir un, això que s'ha acabat el futbol és un dir: ara comencen els Mundials i en tendrem nit i dia.

La primavera ha arribat, més ben dit, ja s'acaba, i això es nota en els jardins del poble. Un dia d'aquest passat mes de maig, al jardinet que envolta el cadafal, una brigada de l'ajuntament plantaven uns cossiols ben guapos, i el jardinet, ben cavat i regat, quedà una monada. Creureu que el mateix cap de setmana ja hi havien caigut pilotes un grapat de vegades? I, és clar, darrera la pilota hi va un al·lot a cercar-la... Com que els nins i nines no són gaire grans, per allà a prop hi ha els seus pares, mares, padrins o padrines. Creis que qualque major va anar a avisar els nins que no entrassin dins el jardí? Idò no. També és mala sort que no hi hagués cap municipal per allà...

Segurament molts de vosaltres, com aquest Sord mateix, no us en podreu avenir, però en tornar-nos veure, o llegir, ja serem a Sant Jaume, i ja sentirem a parlar de les festes... Com més va, més sentim els comentari que els dies i les setmanes passen volant, però és aquesta la impressió més general. Bé, també deim que mentre puguem tornar vells, bon senyal!

Defuncions

Bàrbara Vanrell Gelabert

Va morir dia 15 de maig
a l'edat de 92 anys.

Francisca Ribas Ribas

Va morir dia 23 de maig
als 76 anys.

Naixements

Marina Font Martí

Filla d'Antonio i Maria Dolores

Va néixer dia 28 d'abril.

Bàrbara Juan Mairata

Filla de José i Francisca

Va néixer dia 7 de maig.

Maria Llaneras Miralles

Filla de Joan i Maria

Va néixer dia 8 de maig.

Aina Pericàs Rasero,

Filla de Gabriel i Ana Maria

Va néixer dia 10 de maig.

Aquests "jovenets" es troben al Teatre Principal, a les noces d'en Feliu (+) *de Can Feliu* i na Catalina *de ses Tanques*, l'any 1958. De dreta a esquerra tenim: en Mixel, en Toni (+) *Molí Nou*, en Mateu *Bassa*, en Pedro *Serral*, en Rodolfo i en Miquel *Castellitxo*. Foto cedida per en Mateu Gili.

Foto antiga

L'**energia** és la potència física d'algú que li permet actuar o reaccionar. L'**energia** és un dels conceptes bàsics de la física gràcies a una propietat fonamental que pot enunciar-se de la manera següent: Un sistema aïllat té una energia constant. No pot, per tant, haver-hi creació o desaparició d'energia, sinó simplement transformació d'una forma d'energia en una altra.

Hi ha diverses formes d'**energia**: energia lluminosa (o radiant), elèctrica, química, tèrmica, hidràulica, nuclear, eòlica, etc.

L'**energia eòlica**, protagonista de la foto d'avui, és la produïda pel vent. Aquesta energia, renovable i inesgotable, és neta i segura perquè no contamina i es pot emmagatzemar en un generador. Però hi ha el perill de crear contaminació ambiental i visual quan s'instal·len molts aparells en un espai elevat; per això diversos col·lectius hi estan en contra.

Les plaques fotovoltaïques, que apareixen també al peu del molinet, són generadores d'**energia solar**. Les cèl·lules solars disposades en panells, sembla que són una gran solució per produir electricitat a les zones rurals allunyades dels nuclis de població. Són inalterables al pas del temps, no contaminen, no produeixen cap renou i no necessiten manteniment.

Aquestes energies, solar i eòlica, frenen l'esgotament dels combustibles fòssils com el petroli i contribueixen a alentir el canvi climàtic.

Cançó

Un molinet cerca vent
i no para de rodar.
Tant he arribat a menjar
que he acabat sa talent.

Pista

Aquestes fonts d'energia es troben situades vora un antic camí, avui asfaltat, que condueix a un redol molt allunyat del casc urbà, que va pertànyer fins l'any 1668 a la família Santacília i, després, l'ajuntament algaidí d'aleshores va establir en parcel·les d'una o dues quarterades. Aquests establiments es realitzaren en diverses etapes els anys 1668, 1721, 1783 i 1836-37.

Solució del mes passat

L'aljub amb un altell que fou protagonista el mes passat a *es saig*, es troba a la part alta del carrer dels Cavallers, dins terres de l'antic topònim de l'Hort del Rector, que s'ha urbanitzat en construir-hi diversos habitatges adossats i, en lloc de quedar dins un espai públic com semblava natural, desgraciadament forma part d'un jardí privat.

Sant Paulí de Nola

Paulí va néixer a Bordeus, a l'Aquitània, i era un noble romà de nom Meropi Ponç Anici Paulí. Va seguir el *cursum honorum*, la carrera política, i sembla ser que és l'únic sant que exercí el consolat, la més alta magistratura. Els seus pares eren cristians i l'educaren d'acord amb aquests principis i fou catecumen, preparant-se per al baptisme, que per diverses causes no va rebre fins als 34 anys de mans de sant Delfí, bisbe de Bordeus. Es casà amb una noble i rica dama catalana, Teràsia (Teresa), amb la qual tengué un fill que morí nounat; Teràsia el va acompanyar tota la vida i col·laborà amb ell fins i tot després de ser ordenat sacerdot i nomenat bisbe.

Mentrestant treballà en diversos càrrecs, però la seva amistat amb el poeta Ausoni i amb sant Martí de Tours, sant Ambròs, sant Agustí i altres personatges el menaren a la vida sacerdotal i fou ordenat pocs anys després del seu baptisme. Es dirigí a Nola, una ciutat propera a Nàpols, que a la primeria del cristianisme fou seu episcopal; hi duia una vida retirada, però quan quedà vacant la seu, malgrat la seva resistència, fou consagrat com a bisbe.

Va viure temps difícils, sobretot per la invasió dels gods l'any 410 comandats per Alaric que saquejà Roma i gairebé tota Itàlia; la ciutat de Nola no s'escapà de la destrucció, i Paulí va dedicar totes les forces i la fortuna a ajudar els desvalguts i a reconstruir la ciutat. Va morir d'edat avançada, prop dels 80 anys i la seva festa se celebra el 26 de juny (abans era el 23).

Hi ha una llegenda, probablement falsa, sobre aquest sant: feligresos seus foren convertits en esclaus i ell feia tots els possibles per alliberar-los; com que havia acabat els diners, es va oferir ell com a esclau a canvi de la llibertat del que volia redimir; treballà en captivitat i al cap d'un cert temps el seu amo s'admirà de l'exactitud amb què complia les feines i li agafà confiança fins que un dia descobrí que era bisbe; al punt li concedí la llibertat i pogué tornar a Nola. Aquest suposat esclavatge va passar a Galícia.

Home de gran cultura i d'una sòlida formació literària, se n'han conservat 51 *Epistulae*, cartes als personatges i amics que hem citat, i 31 *Carmina*, poemes en un llatí molt ric. Se li han atribuït moltes altres obres sense gaire credibilitat i per sant Agustí sabem d'altres que s'han perdudes.

EEI Flor de Murta

Per Decret de Batlia núm. 79, de 9 de maig, es va aprovar la normativa que regeix l'Escola d'Educació Infantil Flor de Murta durant els mesos d'estiu de 2006.

1.- Servei. Per facilitar aquest servei, l'Ajuntament ofereix la possibilitat de fer la inscripció per períodes de temps: per mesos, per quinzenes o per setmanes, tot i que una setmana és el període mínim durant el qual s'hi poden inscriure.

2.- Destinataris. Només poden gaudir d'aquest servei els infants que hagin estat matriculats a l'escola d'educació infantil durant el curs 2005 – 2006.

3.- Calendari i horari. Aquest servei es prestarà durant els mesos de juliol i agost. No hi haurà servei d'escoleta els dies 24,25 i 26 de juliol i el dia 15 d'agost.

L'horari serà de 8 a 13 hores, sense menjador, o de 8 a 16 hores amb servei de menjador.

4.- Servei de menjador. Serà a càrrec de la cuina de la Creu Roja de Montuïri (així com ha vengut fent els dies que no hi ha hagut menjador a l'Escola Pública), empresa professional que ofereix aquest servei, ja que dominen les tècniques i coneixen el context i saben les possibilitats per incidir positivament en els hàbits alimentaris i nutritius adients de la població infantil.

Si l'infant necessita dieta, cal avisar a les educadores per tal de poder donar aquest servei.

Es podrà quedar esporàdicament al menjador, per això s'haurà d'avisar a les educadores el dia anterior a primera hora del matí.

5.- Preus. Les tarifes que regiran aquest servei són les següents, d'acord a la modificació de l'Ordenança Reguladora de la taxa per a la prestació del servei a l'Escola Infantil Flor de Murta (Acord de l'Ajuntament ple de data 4 de maig de 2006).

Servei per període de temps	Horari	Preu
Mes complet	De 8 a 13 h	100 €
	De 8 a 16 h	170 €
Quinzena	De 8 a 13 h	55 €
	De 8 a 16 h	90 €
Setmana	De 8 a 13 h	30 €
	De 8 a 16 h	50 €

Servei de menjador	Preu
Juliol	86,58 €
Agost	105,82 €
Quinzena	48,81 €
Setmana	24,05 €
Per dies	5,25 €

A l'hora de realitzar la inscripció, es liquidarà la quota que s'ha de satisfer d'acord amb el servei escollit.

5.- Termini, forma i lloc per realitzar la inscripció. El termini acaba el 15 de juny. Les inscripcions es realitzaran a les oficines municipals de la Casa de la Vila i s'haurà d'emplenar l'imprès de sol·licitud.

Plec de Condicions Pla d'Obres i Serveis 2006

A la mateixa sessió, es va aprovar per unanimitat el Plec de Condicions que ha de regir la contractació per concurs de l'obra de Rehabilitació i Millora de la plaça de Pina. Aquest projecte redactat per l'arquitecta municipal, Aina Cifre Bibiloni, té un pressupost de 137.993,47 €; dels quals el 80% està finançat pel Consell de Mallorca dins el Pla d'Obres i Serveis. L'Ajuntament assumeix el 20% restant, que puja a 27.598,69 €

El començament d'aquestes obres està previst que sigui pel setembre d'enguany.

Modificació de la Taxa de Clavegueram

Amb els vots favorables de l'equip de Govern (PSOE – UM) i del representant del PSM – EN i l'abstenció dels regidors del grup Popular, es va aprovar inicialment la modificació de la taxa de clavegueram. Aquesta modificació implica l'augment de la taxa d'acord amb la variació de l'IPC, segons el que preveuen els estatuts del Consorci d'Aigües del Pla de Mallorca.

Moció del PSM-EN

També a la mateixa sessió, es va aprovar per unanimitat la moció presentada pel PSM – EN, que en la seva part dispositiva diu:

L'Ajuntament d'Algaida fa una crida al joc net en

la vida política del municipi i rebutja de forma clara i contundent l'enviament de cartes anònimes. A aquesta ocasió, s'hi afegeix, a petició del grup Popular, el següent paràgraf: pintades insultants a les parets, graffitis damunt revistes ja editades i escrits anònims a la premsa o en qualsevol altre suport.

Memòria Any Pere Capellà

L'equip de Govern (PSOE-UM) va presentar a l'Ajuntament ple la Memòria de l'Any Pere Capellà, que recull totes les activitats que s'han realitzat durant els anys 2004, 2005 i 2006, amb motiu de la celebració dels cinquanta anys de la mort de Pere Capellà.

Pressupost 2006

L'Ajuntament ple, a la sessió extraordinària que va tenir lloc el 16 de maig, va aprovar inicialment, amb els vots favorables de l'equip de govern (PSOE – UM) i del representat del PSM-EN i l'abstenció dels representats del grup Popular, el pressupost municipal per a l'any 2006.

El pressupost queda desglossat de la següent forma:

Ingressos

	Descripció	Quantia
1	Imposts directes	790.130,98 €
2	Imposts indirectes	322.042,33 €
3	Taxes, preus públics i altres ing.	347.490,32 €
4	Transferències corrents	639.895,88 €
5	Ingressos patrimonials	25.000 €
7	Transferències de capital	638.670,88 €
9	Passius financers	100.042,26 €
	Total	2.863.272,65 €
	Ingressos corrents	2.124.559,51 €
	Ingressos de capital	738.713,14 €

Despeses

	Descripció	Quantia
1	Despeses de personal	741.444,55 €
2	Compra de béns i serveis corrents	823.805,72 €
3	Despeses financeres	27.303,66 €
4	Transferències corrents	159.441,85 €
6	Inversions reals	902.218,55 €
7	Transferències de capital	83.500 €
9	Amortització passius financers	125.558,32 €
	Total	2.863.272,65 €
	Despeses corrents	1.751.995,78 €
	Despeses de capital	1.111.276,87 €

Modificació de la Plantilla Municipal

A la mateixa sessió, es va acordar per unanimitat modificar la plantilla municipal en els següents aspectes:

Policia Local: mantenir el lloc de treball existent al catàleg d'oficial de la policia local.

Modificar els llocs de treball de la policia local existents al catàleg, en el sentit d'integrar-los al grup "C" dels definits a la Llei 30/1984, d'acord amb el que disposa la Llei 6/2005, i incrementar el número de llocs de tres a quatre.

Administració General: Transformar el lloc de treball de suport al Jutjat de Pau a mitja jornada en Responsable de Registre- Informació Pública i Suport al Jutjat de Pau, a jornada completa.

Administració Especial: crear el lloc de treball de Tècnic d'Administració Especial- Arquitecte.

Serveis Operatius: es crea una nova plaça per a la brigada d'obres.

Convocatòria Subvencions 2006

A la sessió extraordinària que va tenir lloc l'1 de juny, l'Ajuntament ple va acordar, amb els vots de l'equip de Govern (PSOE – UM) i del representat del PSM-EN i l'abstenció dels membres del grup Popular, aprovar la convocatòria de subvencions per a l'any 2006, amb una dotació econòmica de 25.047,89 €, destinades a entitats i associacions.

Modalitat	Quantia
Cultura	6.875,00 €
Esports	11.330,59 €
Joventut i temps lliure	828,00 €
Educació	2.554,30 €
Cooperació	2.100,00 €
Gent Major	1.360,00 €

El termini per a la presentació de projectes és d'un mes des de l'exposició de les convocatòries al tauler d'anuncis de l'Ajuntament.

A més, l'Ajuntament d'Algaida destina al Fons Mallorquí de Solidaritat i Cooperació, per a projectes de cooperació internacional per a l'any 2006, la quantitat de 7.000 €.

Enllumenat públic de Pina

S'han acabat les obres d'instal·lació del nou enllumenat públic de Pina. Només queda pendent d'executar la col·locació de les noves faroles de la plaça, que s'instal·laran quan es realitzin les obres de la rehabilitació d'aquest espai.

Punt Verd d'Algaida

Durant el mes de maig, s'han realitzat obres de millora i ampliació del punt verd d'Algaida. Aquestes obres han consistit en la realització d'un nou tancament amb la col·locació d'una reixeta sobre la paret, ampliació del recinte i de l'entrada al punt verd per facilitar l'entrada dels vehicles que recullen les diferents fraccions i una nova pavimentació del recinte.

Obres de millora de carrers

Actualment s'estan realitzant obres de millora de les rajoles de la plaça d'Algaida. S'ha realitzat la pavimentació del patí del quarter de la Guàrdia Civil. La pavimentació de trams de carrer que estan sense asfaltar, carreró de Cabrit i Bassa, a Algaida, carrer de Ramon Llull i del Puig, a

Randa, i millora de carrers que estan en mal estat, són altres actuacions previstes.

Piscines Municipals

El dissabte 3 de juny, es varen obrir al públic les piscines municipals fins al 3 de setembre. L'horari és 10 a 14 hores i de les 16 a les 20 hores.

Acomiadament d'Emili Robles com a director de la Banda de Música d'Algaida

El diumenge 28 de maig, durant el concert de la Banda de Música d'Algaida, va tenir lloc l'acomiadament com a director de la banda del que fins ara ha estat el seu director titular, n'Emili Robles Martínez. L'Associació de Bandes de Música i l'Ajuntament d'Algaida se sumaren a aquest acte d'acomiadament organitzat per l'Associació de la Banda de Música d'Algaida.

Des d'aquestes pàgines volem donar les gràcies a n'Emili per la seva tasca com a director de la banda i per l'impuls que ha donat a l'activitat musical del municipi, durant aquests vint-i-sis anys en què ha estat el seu director.

Jubilació de Gabriel Vich Miralles

Amb motiu de la jubilació de Gabriel Vich Miralles, el claustre de professors del CP Públic Pare Pou, l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes i l'Ajuntament d'Algaida han organitzat un sopar homenatge per la tasca desenvolupada com a mestre i director al CP Pare Pou durant aquests darrers trenta-tres anys.

Aquest sopar serà divendres, 23 de juny, a les 21.30 hores al restaurant Binicomprat. El preu del sopar és de 18 € per als adults i 10 € per als infants. Podeu recollir els tiquets a les oficines de la Casa de la Vila abans de dimarts, 20 de juny.

«Qui ja ho sap tot, que no vingui a visitar-me», diu la caseta del Garriguer: ha fet seves, adaptades, les paraules de Raimon. Baixant pel camí vell de Gràcia, el passejant pot aturar-se a conversar una estona amb la caseta, per esbrinar històries del forn, de la foganya, de les lloses que sobreviuen el pas del temps... I de les persones que ha aixoplugat, la caseta. La conversa és lenta, rica, però cal continuar camí cap a la civilització. Avui hem sabut que el càncer és una malaltia pràcticament desconeguda a l'Àfrica; sospiten si el mal dolent és una conseqüència de la contaminació de l'aire, dels aliments... No és possible construir un món sense fam, ni sida, però també sense càncer? La caseta, com tanta i tanta gent que respon enquestes, no ho sap, no contesta.

Una passejada, dues estampes...

Miquel Serra

Durant aquest mes de juny i les dues primeres setmanes del de juliol, la Biblioteca Municipal conjuntament amb el Punt d'Informació Juvenil i el Casal dels Joves d'Algaida, ha organitzat el cicle de cinema *6 x riure, humor en blanc i negre*. Cada dijous a les 21.30 hores es projectarà a l'auditori del casal Pere Capellà una comèdia clàssica.

Seguidament us presentam una *Guia de Lectura* on trobareu totes les publicacions que, sobre cinema, podeu trobar a la biblioteca.

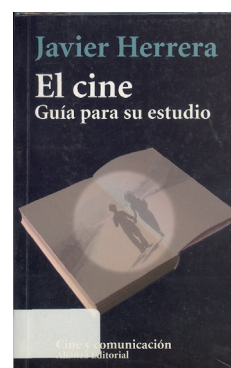
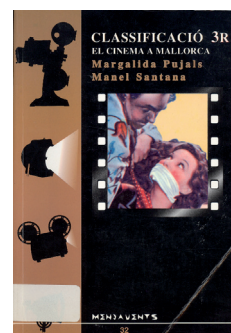

El 28 de desembre de 1895 va tenir lloc a París la primera projecció comercial de cinema, a càrrec dels germans Lumière. De llavors ençà la projecció d'imatges en moviment ha esdevingut per mèrits propis en el "setè art".

La Biblioteca d'Algaida, a l'apartat d'audiovisuals, posa a la vostra disposició un gran nombre de títols en format de Vídeo i de DVD i, també, tota una llarga llista de llibres que tenen com a temàtica el cinema. Aquí en teniu una selecció.

79I
ABC

A la Secció d'Adults, podeu trobar els llibres de cinema a l'apartat d'Art. Els llibres de cinema es classifiquen amb el número 791 a l'etiqueta de lloc.

DICCIONARIS temàtics

CAPARRÓS, J. M. *100 grandes directores de cine*. Madrid: Alianza, 1994.

Cine del oeste: diccionario del wester clásico 1, 2 i 3. Barcelona: Planeta de Agostini, 1998.

SÁNCHEZ, J. L. *Diccionario temático del cine*. Madrid: Cátedra, 2004.

TORRES, A. M. *Diccionario de directores de cine*. Madrid: Ediciones del Prado, 1992.

TORRES, A. M. *Diccionario Espasa cine*. Madrid: Espasa Calpe, 1999.

VILLEGAS, M. *Los grandes y fundamentales nombres del cine*. Madrid: Ediciones JC, 1992.

HISTÒRIA

AGUILÓ, C. [et. al.]. *Cent anys de cinema a les Illes*. [Palma]: "Sa Nostra" Obra social i cultural, 1995.

Bienvenido Mister Marshall. 50 años después. València: I.V.C, 2004.

BOU, N. *Història del cinema: 100 anys d'espectacle*. Barcelona: Graó, 1995.

CASANOVAS, A. *Rússia: cultura i cinema 1800-1924*. Barcelona: Íxia, 1993.

GUARNER, J. L. *Historia del cine americano: Hollywood, 1960-1992*. Barna. : Laertes, 1993.

GUBERN, R. [et al.] *Historia del cine español*. Madrid: Cátedra, 1995.

HIRSCHHORN, C. *La historia de la Warner Bros*. [s.l.], [s. d.].

JUAN, M. *El cine español de los 90*. Madrid: Ediciones JC, 1993.

JUNCOSA, X. *El cinema*. Barna.: Pòrtic, 1997.

PUJALS, M. *Classificació 3R: El cinema a Mallorca*. Palma: Documenta Balear, 1999.

SBERT, C. M. *El cinema a les Balears des de 1986*. Palma: Documenta Balear, 2001.

ESTUDIS de cine

BROTONS, M. M. *El cinema, art de la modernitat*. Palma: Hiperdimensional, 2004.

Bulevard d'ombres. Antologia de la revista Temps Moderns. Binissalem: Di7, 1996.

GARCÍA, J. M. *Vamos a hablar de cine*. Madrid: Salvat, 1970.

GENOVART, G. *La placenta dels somnis: els mites, els contes i el cinema en la formació de l'afectivitat*. Palma: UIB, 2001.

HERRERA, J. *El cine: guía para su estudio*. Madrid: Alianza, 2005.

RAUSELL, C. *El género comedia y el discurso de la postmodernidad*. Valencia: Episteme, 1995.

ROSÉS, M. *Nuevo cine alemán*. Madrid: Ediciones JC, 1991.

SERRA, A. *Passió (confessable) per la cinematografia*. Palma: Fundació "Sa Nostra" Obra social i cultural, 2005.

VILLEGAS, M. *Arte, cine y sociedad*. Madrid: Ediciones JC, 1991.

VILLEGAS, M. *El cine en la sociedad de masas*. Madrid: Ediciones JC, 1992.

VILLEGAS, M. *En el esplendor del cine francés*. Madrid: Ediciones JC, 1992.

NOMS PROPIS

AGUILÓ, C.; MENDIOLA, J. A. *Fortunio Bonanova: un home de llegenda*. Palma: Di7 Edicions, 1991.

FRANCO, J. *Bienvenido Mister Cagada. Memorias caóticas de Luis García Berlanga*. Madrid: Santillana, 2005.

GARCÍA, S. *Ernst Lubitsch: Ser o no ser*. Barcelona: Paidós, 2005.

HOLGUIN, A. *Pedro Almodóvar*. Madrid: Cátedra, 1999.

KANFER, S. *Grouxo, una biografia*. Barcelona: RBA, 2001.

LARDEAU, Y. *Rainer Werner Fassbinder*. Madrid: Cátedra, 2002.

LOUVISH, S. *Monkey Business. La vida y leyenda de los Hermanos Marx*. Madrid: T&B, 2000.

MARX, H. *¡Harpo habla!* Barcelona: Montesinos, 2001.

PÉREZ, A. *El humor de los Hermanos Marx*. Madrid: Masters, 2005.

SEIDL, C. *Billy Wilder*. Madrid: Cátedra, 2000.

VELAYOS, T. *George Lucas. El poder de la fuerza*. Barcelona, Royal Books, 1995.

VILLEGAS, M. *Charles Chaplin, el genio del cine*. Madrid: Ediciones JC, 1990.

 **MOLTES COSES
més de cine**

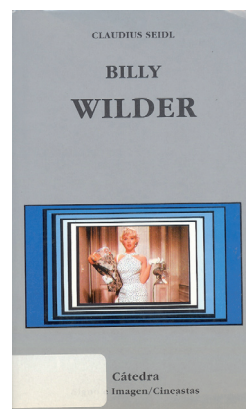
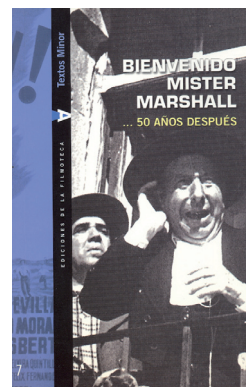
BRIALY, J. C. *Las réplicas más divertidas del cine*. Barcelona: Robinbook, 2004.

CHION, M. *Cómo se escribe un guión*. Madrid: Cátedra, 1995.

JUAN, M.; JUAN, J.; MENA, J. L. *Las mejores escenas de la historia del cine*. Madrid: Cacitel, 2005.

LÓPEZ, R.; PAREJA, D. *Cine-citas. Cosas que siempre quisiste saber del mundo del cine (y algo más) en sabias palabras*. Madrid: Ocho y medio, 2003.

SEGGER, L.; WHETMORE, E. J. *Cómo se hace una película: del guión a la pantalla*. Barcelona: Robinbook, 2001.

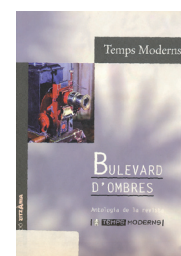
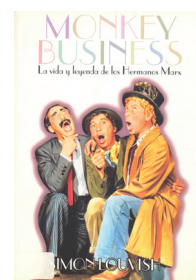
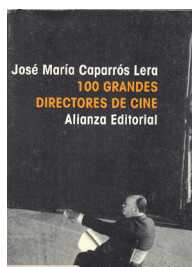
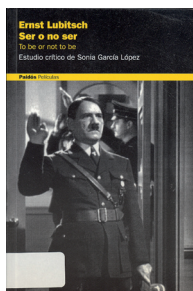

 **REVISTES
de cine**

Blanc i negre + curt [Palma].

Fotogramas [Barcelona].

Temps moderns [Palma].

Casal Pere Capellà. C/ des Cavallers, 22
07210 Algaida, Illes Balears
Tel.: 971 66 56 79. A.E.: biblioteca@ajalgaida.net

Crònica d'un xafarder

Després d'haver-ho denunciat una i una altra vegada en aquesta plana, ara ja hem donat el bot als mitjans de comunicació de masses; la televisió.

Idò si, gràcies al programa Balears en Directe (d'IB3), qui més qui manco ja sap que Pina és un petit nucli del Pla de Mallorca, on la gent que hi habita consent de qualque manera que un lloc com el Punt Verd, que és en teoria un lloc per dur a terme el reciclatge dels residus que generam, es converteixi en un abocador incontrolat. Que us pareix?... A un, personalment li cau la cara de vergonya i crec que el fet és per estar-ne empegueïts.

Ara bé, de moment tot segueix igual, i fins ara ningú ha pres cap tipus de mesura per evitar aquests tipus d'actes (que tot sigui dit, són delictes).

Deixarem de banda una temàtica tan greu per parlar de coses que ens fan sentir més alegres. Quan la calor empeny de veres i les xigales canten a les totes, vol dir que ja tenim les festes d'estiu ben aprop. Unes festes que, de cada vegada més, ens defineixen com el poble que som i que fan que ens sentim de qualque manera orgullosos de formar-ne part d'ell.

I és que a Pina passa una cosa ben curiosa, que molts donen per sabut, emperò que a la gent externa li "xoca" veure-ho... És el fet que el cartell de les festes el faci gairebé integrament la gent de Pina. Sense restar mèrit als membres del consistori, ja que sense la seva ajuda no serien tan lluïdes com han estat fins ara. I que no és "guapo" això!!... I per molts d'anys!!, diria un.

Doncs bé, es presenten unes setmanes plenes

d'activitats de tot tipus, dirigides no només a la gent jove, sinó també als no tant joves... Esperam que us animeu i que participeu activament en aquestes properes festes, que són al cap i a la fi les festes de tots els piners i pineres.

Per cert, durant aquests propers dies, hi haurà tota una sèrie de cartells penjats als bars i botigues per apuntar-se a les diferents activitats planificades.

Des d'aquí us desitjam unes bones festes per a tots!

Medalles

A la gent major de Pina, perquè darrerament remenen el cul quasi-quasi més que quan eren joves. I és que he sentit que totes les activitats que s'han anat fent aquests darrers mesos han anat més que bé. I és que no hi ha res millor que ser jove d'esperit.

Garrotades

Als cotxes que circulen a "tota pastilla" per dins el poble. Es veu que l' "Alonsomania" ha arribat al poble i l'Ajuntament ja parla de prendre mesures, almenys pel que fa al carrer de Sineu i al carrer Major. Veurem si és abans que passi qualque desgràcia.

Al mateix Ajuntament per no tenir cura dels jardins de la Font, ja que tres mesos després d'haver-se inaugurat (i haver sortit a la foto) les plantes es moren perquè hi ha una avaria al sistema de rec que no s'ha arreglat. I tanta sort que ha plogut una mica, perquè, si no, de ben segur que tot seria mort.

cicle de cinema **6 X RIURE**
humor en blanc i negre

A les 21.30 H a l'auditori del casal Pere Capellà d'Algaida

Dijous, 8 de juny de 2006

Presentació del cicle i de la Guia de Lectura *Cine a la Biblioteca*

Harold Lloyd, el rey de la comedia (selecció de films)

Dijous, 15 de juny de 2006

La quimera del oro (Charles Chaplin. EEUU, 1925)

Dijous, 22 de juny de 2006

Una noche en la ópera (Sam Wood. EEUU, 1935)

Dijous, 29 de juny de 2006

Ser o no ser (Ernst Lubitsch. EEUU, 1942)

Dijous, 6 de juliol de 2006

Bienvenido, mister Marshall!

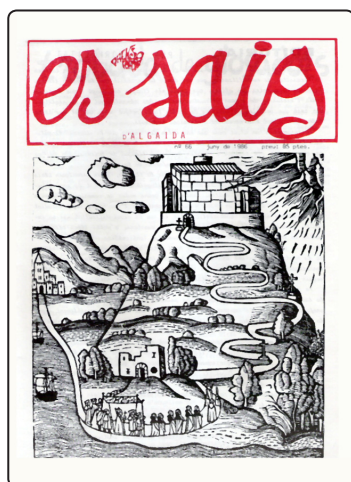
(Luis Garcia Berlanga)

Dijous, 13 de juliol de 2006

Uno, dos, tres (Billy Wilder. EEUU, 1961)

Número 66, juny de 1986

Fa vint anys, *es saig* núm. 66 reproduïa a la portada una xilografia del 1515 publicada a l'*Ars inventiva veritatis* de Ramon Llull que mostrava el puig de Randa en una visió idealitzada, ingènua i bastant infantil, però molt curiosa. I l'editorial es congratulava per l'aprovació de la Llei de Normalització Lingüística al Parlament balear, una llei que malgrat les seves mancances representava un pas important en la protecció de la nostra llengua.

A les cròniques municipals es donava compte del pressupost del nostre Ajuntament de l'any 1986 que era de cinquanta-un milions i mig. Per cert, que en el capítol d'inversions reals es destinaven 11.500.000 de pessetes a l'adquisició de la Rectoria, que aleshores es donava com a cosa feta. Per altra banda, hem de recordar que encara no s'havien començat les obres de clavegueram i el consistori ni se les plantejava: al Pla d'Obres i Serveis es demanaven ajudes per asfaltar camins de fora vila.

L'equip de futbol estava d'enhonorabona ja que va quedar segon classificat i recuperava la categoria de Primera Regional que havia perdut l'any anterior. N'Alexandre Pizà ens aconsellava què fer per evitar la càries. I n'Andreu Majoral es referia a les eleccions generals que s'havien de celebrar el 22 de juny i que es resolgueren amb majoria absoluta per al PSOE.

Altres col·laboradors eren en Jaume Juan, amb una glosa referida a la trobada de glosadors que s'havia celebrat a Menorca; i en Calaix Desastre feia unes "dedicatòries" i parlava de llibertat d'expressió. S'incorporava un col·laborador nou: en Paco Llavina creava el personatge d'en Miquelet, una tira humorística que va durar uns quants anys.

Entre les fotos antigues que publicàvem n'hi havia una de cap a l'any 40, dels al·lots que en aquells moments anaven a les Escoles, la majoria d'ells identificats, juntament amb els seus mestres. Desgraciadament comprovam que d'aquests nins que ara tenen -o tendrien- entre 70 i 80 anys n'hi ha un bon grapat que ja no hi són.

Finalment direm que la Xerradeta era amb el matrimoni format per madò Jerònia Forastera i l'amo Pere Joan Moll, tots dos ja molt grans i el matrimoni més vell d'Algaida amb més de 60 anys de casats; però l'entrevista era per recordar la seva experiència com a emigrants a l'Argentina on hi passaren denou anys.

L'herba de Sant Ponç de penyal

Teucrium cossonii D. Wood subsp. *cossonii*

Etimologia

El nom genèric, *Teucrium*, està dedicat a Teucer, príncep de Troia, que, segons la tradició mitològica, va descobrir les virtuts medicinals d'algunes plantes d'aquest gènere. El nom específic, *cossonii*, fou dedicat per l'autor de la descripció de l'espècie al botànic E. Cosson (1819-1889). Com ocorria a la planta del mes passat, aquest endemisme no té nom vulgar conegut, n'he assimilat un, herba de Sant Ponç, per la semblança amb aquesta espècie, i l'he complementat amb l'hàbitat propi de l'espècie que tractarem a continuació.

Descripció

Planta de la família de les Lamiàcies o Labiades, una de les famílies més característiques de la mediterrània, i una de les més conegudes per les propietats culinàries i medicinals de les seves espècies, com el romaní, la sàlvia, la garlanda, l'herba-sana, etc. Aquesta espècie forma part del gènere *Teucrium*, en concret del grup *polium*, un dels més complexos taxonòmicament, dels quals n'hi ha almenys sis tàxons diferents

a les Balears, dels quals dos els podem trobar a Algaida, concretament l'herba de Sant Ponç (*Teucrium capitatum* L. subsp. *majoricum* (Rouy) T. Navarro & Rosúa, ambdues endèmiques de les illes Balears.

L'espècie que ens ocupa és una planta perenne, llenyosa a la base, que forma mates de poc més de 20-30 cm d'altura. Presenta les tiges, les fulles i els calzes coberts per un toment (pèls curts i espessos) de color cendrós que li dona la seva coloració característica. La planta es presenta molt ramificada des de la base, de tal manera que adopta morfologia de coixinet. Les fulles es troben disposades de forma oposada, fan de 15 a 30 mm de llargària, tenen forma oblanceolada, amb els marges revoluts (doblegats cap al revers de la fulla), són enteres o una mica crenulades al marge i no presenten pecíol o el tenen molt curt (fulles sèssils o subsèssils). Les flors es troben disposades en cimes multiflores i aglomerades a l'extrem de les tiges, adoptant una morfologia de glomèrul o de capítol, també les podem trobar a l'axil·la de les fulles més superiors de les tiges. Les flors estan formades per un calze constituït per cinc sèpals soldats, de 5-6 mm de longitud (un dels trets que diferencien aquesta espècie de l'herba de Sant Ponç, que té el calze de 3-4 mm), amb les dents agudes; la corol·la està formada per cinc pètals soldats formant una corol·la unilabiada, fet exclusiu de dos gèneres dins de la família (*Ajuga* i *Teucrium*), de color rosa intens; els estams són quatre, soldats a l'interior del tub de la corol·la. El gineceu està format per dos carpels dividits, de tal manera que presenta un ovari dividit en quatre parts que contenen, cadascuna, un únic primordi seminal, un estil ginobàsic (arranca de la part de sota de l'ovari i no de damunt com és més característic al món vegetal) i dos estigmes situats a diferent nivell.

Aquesta forma i disposició del gineceu és molt caracterític de la família de les labiades. Els fruits són núcules que, en estar en nombre de quatre a cada flor, reben el nom de tetranúcula, queden sovint dins del calze i cauen conjuntament amb ell. Aquestes núcules són de color marró fosc, grisenc o negrós i tenen la superfície rugosa.

Floreix entre els mesos de juny i agost; fructifica poc després, si bé els calzes, amb els fruits a l'interior, poden quedar bastants mesos sobre la planta mare.

És una planta de penya-segats, tal com indica el nom vulgar que li hem atorgat.

És una planta endèmica de Mallorca, on és una espècie comuna i Cabrera, on és bastant més rara. A Algaida és una planta rara i localitzada, només l'hem trobada a la vessant nord d'algun dels penya-segats de Cura.

Usos tradicionals

No en coneixem cap, si bé s'està usant, fora de les illes, com a planta ornamental. El seu parent, l'herba de Sant Ponç, té bastantes virtuts medicinals conegudes, així la infusió de les sumitats florides és aromàtica, tònica, estimulante, sudorífica i febrífuga. Com el parentiu entre les dues espècies és molt gros, probablement, les virtuts d'una puguin ser compartides per l'altra.

Fa 275 anys

La font per conèixer uns quants fets que passaven al nostre poble l'any 1731 és el Llibre de Comptes del nostre Arxiu Municipal. Aquest any l'escolà Guillem Vanrell va cobrar 7 lliures 10 sous "per tantes lin dóna la pnt. vila per asistir de escolà y fer les feynes dela isglésia tocant a la vila". També es gastaren 16 sous "per una gere de oli que serví per la lanti de St honorat" i 4 lliures 14 sous per sis gerres d'oli "y són p mantenir la lanti del Santíssim Sagrament de què té obligatió la vile". A Joan Mascaró, fuster, li pagaren 4 lliures "y són per feyna afeta en el lit de morts y 2 lliures per una porta ale escala per les secretes". Recordem que les secretes eren l'excusat, el lloc comú.

Aquest any es va haver d'escurar la sínia, una feina que calia fer de tant en tant pel seu bon funcionament: "a Jaume Prats Berbedor y altres 1 lliura y són per aver ascurada la Sènia comune dela pnt. vile"; també "a Antt. Gallur, Matheu Evellà y altres 3ll 12s y són per 18 jornals areó de 4s per quiscun per ascurar la Sènia dela pnt. vile"; a més l'escurada va costar 1 lliura 8 diners "per lo que gastaren de such".

Així mateix hi hagué quintes; recordem que es deien així perquè se sortejaven els homes útils, a una cinquena part dels quals corresponia incorporar-se a les unitats militars; aquest sistema sempre fou impopular ja que les llistes prèvies d'homes útils estaven plenes d'exempcions de manera que sempre tocava als mateixos. D'altra banda, està clar que parlar de "quintos" quan el servei militar era obligatori per a tots no era lògic, com no ho és ara que tothom n'està exempt. Però bé, aquest any es gastaren "15ll 12s y són per tantes ne gastà la pnt. vila per pa, pex, oli, aròs, vi, ayguardent i espisis quant feren listes del sorteo dels quintats, las diligèncias dels elets y dar menjar y beure als sorteats"; també es comprà un moltó "per menjar an dita fontió".

Pere Mulet

El desè planeta

Darrerament, podem dir que la zona més allunyada del Sol, ha agafat molt de protagonisme respecte als temes d'astronomia, ja que per tot veig articles dels nous "planetes" que han descobert a prop de Plutó, és a dir, a la zona anomenada Cinturó de Kuiper.

No se n'havia parlat tant d'aquella zona tan obscura del Sistema Solar, des del descobriment de Plutó l'any 1930, o al 1978 quan descobriren que tenia una lluna a la qual posaren el nom de Caront.

Fa uns mesos ja vaig xerrar que havien trobat un "nou planeta" que era més gros que Plutó, però per algunes raons (tirant a polítiques), es negava el fet d'afegir-lo a la llista dels 9 planetes del Sistema Solar, i s'intentava mantenir Plutó com a "planeta", malgrat la seva menor grandària.

Així i tot, el darrer que he llegit de tot això té a veure amb el Telescopi Espacial Hubble de la NASA, al qual ja se'l considera molt vell, fins al punt de pensar a desfer-se'n. Doncs, fa res ens va sorprendre, ja que, per primera vegada, va poder veure aquell "dècim planeta", al qual han anomenat Xena (igual que la princesa aquella), confirmant la seva major grandària respecte a Plutó!

Les anteriors observacions des de la Terra, suggerien que el diàmetre de Xena era aproximadament un 30 % més gran que el de Plutó, però les observacions del Hubble varen permetre calcular el nombre exacte. El diàmetre que ens

mostrà era de 2397 quilòmetres, amb un marge d'error de 96 quilòmetres, el qual és menor del que es va pensar en un principi. Però com que Plutó té un diàmetre de 2289 quilòmetres, es confirma, per tant, que s'hauria de considerar també com a "planeta".

A part d'això, s'ha descobert que Xena té una lluna orbitant al seu voltant. El descobriment és usant l'òptica adaptativa de telescopi Keck II de Hawaii. El nom oficial i provisional de la nova lluna és S/2005 1, però els descobridors l'han batejada amb el nom de *Gabrielle*.

L'equip d'investigació de l'Institut Tecnològic de Califòrnia fou qui va descobrir *Xena*, a qui anomenaren en un principi *2003 UB313*. Varen calcular que està a més de 16 mil milions de quilòmetres de la Terra (quasi res...). Els descobridors comentaren que va ajudar molt al seu descobriment el fet que brilla molt i, per això, suposen que està cobert d'un material molt blanquinós (metà gebrat o gel, per exemple).

També s'ha pensat que *Xena* va poder tenir una atmosfera en el passat, quan suposen que girava més a prop entorn del Sol. Però, quan es va separar fins al lloc on és ara, aquesta atmosfera es degué "congelar" i es va dipositar a la superfície en forma de gel. Per això, hauria format una espècie de "neu verge" que la cobreix i que reflectiria millor la llum, brillant molt més.

Una altra teoria de la seva gran brillantor són les sortides de gas metà provinents de les zones

interiors i més calentes de *Xena*. Quan aquest gas (metà) expulsat cau a la superfície, aleshores es congela, i ho tapa tot en forma de gel, tornant uniformement brillant la superfície, a "l'ull del telescopi Hubble".

S'ha calculat que *Xena* va estar uns 560 anys en òrbita entorn del Sol, però actualment es pensa que està a prop del que diem afeli, és a dir, el punt més allunyat del Sol durant la seva òrbita.

Els següents plans dels descobridors seran investigar més des de la Terra, utilitzant també el Telescopi Espacial Hubble per estudiar altres objectes semblants a Plutó, recentment descoberts en aquella zona tan allunyada de nosaltres (vegeu la imatge).

Comparativa dels objectes més grans del Cinturó de Kuiper. A sota, un tros de la Terra per poder-los comparar amb ella.

L'Associació Ramon Llull i el Doctor Sevilla, propietari de Miramar, ha convidat a tots els membres de l'Obra a la jornada lul·liana que es farà a la mateixa possessió (situada a la partió entre els termes municipals de Valldemossa i Deià) amb motiu de la Trinitat.

Miramar és un indret emblemàtic, no només per l'empremta lul·liana, sinó per la importància que va tenir en els orígens de l'Obra Cultural. Fa poc temps s'hi varen celebrar els 40 anys de l'entitat i s'hi va posar una placa.

Una de les activitats previstes és la lectura sencera del *Llibre d'amic e amat* a càrrec de diverses persones.

La delegació de l'Obra Cultural Balear d'Algaida es vol sumar a aquesta celebració, que tindrà lloc el proper diumenge dia 11 de juny. La sortida es farà amb cotxes particulars, a les 9 h des de la plaça.

Antònia Capellà Seguí *na Masset*

Hem anat a ca n'Antònia i en Guillem, on ens han rebut molt cordialment; són tantes les coses que ens han contat dels nostres avant-passats algaidins: fets, costums, feines, festes, glosades,... d'aquesta Algaida de temps enra, que hem passat un guster d'escoltar-los i podríem omplir un munt de pàgines; però, com que naturalment no podem per l'espai que tenim, us en contarem un bon tros.

1. Presentació

Som n'Antònia Capellà Seguí de mal nom *na Masset* i tenc 65 anys. Mon pare era en Pere Capellà *Garrover* i ma mare na Catalina Seguí *Masset*. Fa 45 anys que em vaig casar amb en Guillem Miralles *Peret* i tenim dues filles: na Catalina i na Laura; dos gendres: en Joan i en Maties i quatre néts: en Joan i na Laura, de la filla gran, i en Pere i en Guillem, de la petita. Vaig néixer a la Tanqueta, en aquesta casa on he viscut tota la vida; fins i tot els vint-i-cinc anys que visquérem a Ciutat, els caps de setmana, Nadal, Pasqua i l'estiu veníem a la casa d'Algaida, a la Tanqueta.

2. Infància

Tenc molts bons records de quan jugava pel carrer, sobretot per la Tanqueta Vella, on ens reuníem tots els nins i nines del voltant, jugàvem a molts jocs i només necessitàvem la nostra imaginació. Els vespres anàvem a escoltar la ràdio al

molí de davant ca nostra. A l'escola ens ensenyaven un poc de tot i només teníem un llibre on recollia totes les matèries. Era molt important saber brodar i molta educació (bons modals) per ser unes bones mestresses de casa.

3. Joventut

Sortíem amb les amigues si hi havia funció a l'església. Altres vetllades, les passàvem triant bessó i qualque ximbombada els Darrers Dies, que era molt divertida o anar a ballar de tant en tant.

4. Feines o ocupacions

Vaig anar a escola fins als 13 anys. A partir de llavors vaig fer feina al taller de Can Massoles i després a la fideueria de can Mateu *Mora*. Em vaig sentir molt a gust als dos llocs, encara ara quan ens veim, feim la xerrada amb na Joana *Massoles*. Des de llavors som molt amigues... i de l'amo en Mateu *Mora*, tant ell com la madona Bàrbara eren unes bellíssimes persones, em sentia com a casa. Després, als 20 anys, em vaig casar i no vaig fer més feina fora de casa.

5. Invent o avançament més important per a la humanitat

Pens que l'electricitat.

6. Invent o avançament més important per a vós

Tots els electrodomèstics que ens fan la vida més fàcil a l'hora de fer les feines de la casa.

7. Persona o personatge que sigui més important per a la humanitat.

Alexander Fleming que inventà la penicil·lina.

8. Persona o personatge que admireu

El doctor Gonzàlbez, que el passat més d'abril va operar la meva néta del cor a l'hospital de la Vall d'Hebrón a Barcelona. És un metge que salva la vida de molts de nens diàriament i pel que m'han contat és una persona molt humana.

9. El fet passat al llarg de la vostra vida que considereu més important per a la humanitat

La democràcia.

10. El fet més important dins la vostra vida

El dia que em vaig casar amb en Guillem, el naixement de les dues filles i dels quatre néts. També el dia que donaren l'alta de la meva néta, recuperada del tot.

11. Amb el temps, digau-nos una cosa en què hagueu millorat

Ara podem viatjar, passejar, tenim temps per a nosaltres..., abans amb les obligacions familiars i la falta de diners no podíem fer totes aquestes coses.

12. Amb el temps, digau-nos una cosa en què hagueu empitjorat

No tenc el mateix humor.

13. A qui us agradaria conèixer?

A en Rafel Nadal, el tenista, el trob fabulós.

14. A qui no voldríeu veure ni en pintura?

No val la pena anomenar els que fan mal, només mereixen el càstig, si no els donassin tanta publicitat crec que aniria millor.

15. Què faríeu si fóssiu el batle d'Algaida

Trob que aquest càrrec ha de ser per a una persona preparada i jo no hi estic.

16. Un defecte

Pas massa pena per la família i per tothom, som molt pesada a l'hora de la tornada a casa i si tarden em pos molt nerviosa.

17. Una virtut

Soc sociable.

18. Una il·lusió

Veure créixer els néts i si pot ser veure els renéts, fora donar gaire feina.

19. Una queixa

Els cotxes i motots que passen per la Tanqueta molt aviat, a més de poder tenir un accident molesten els veïnats.

20. Una cosa que no féreu i us hauria agradat fer

Tenir el carnet de conduir, ara m'adon que fa molta falta.

21. Una cosa que hagueu fet i us estimaríeu més no haver fet

No hauria d'haver anat a l'excursió on em vaig rompre el peu.

22. Un racó d'Algaida:

a) que us agradi:

el camí de Binicomprat que va a la Pau

b) que no us agradi:

tots m'agraden

23. Acabau la frase: A Algaida hi falta...

que més gent vagi a peu i amb bicicleta

24. Un algaidí que hagueu conegut i que tengui la vostra admiració.

Don Joan Pizà, era un metge que es preocupava i es molestava molt pels seus pacients. Per cert, ma mare em contava que jo vaig ser la primera pacient que va visitar i curar, quan, de ben jovenet, va venir a Algaida per ser el metge del poble. Jo només tenia un any i vaig tenir la pigota borda, quan don Joan em va veure digué a ma mare: començ amb bon peu! Vaja quina clienta més jove! S'hostatjava devora ca nostra a can Montblanc.

25. Un algaidí històric que considereu important.

Don Alfonso i Donya Amparo, uns mestres d'escola que varen ensenyar a molts de nins i nines en uns anys molt difícils. Tot i no ser algaidins, de totes maneres jo els ho consider pel bé que feren al poble d'Algaida. Per la seva dedicació, esforç,

constància i educació foren capaços d'impartir uns estudis molt més elevats del que molta fent hauria pensat tenir.

26. Tria un esport per veure.

Gimnàstica rítmica.

27. Tria un esport per practicar

Bicicleta i caminar i amb aquests esports tenim la sort de contemplar la bellesa de la natura.

28. Tria un pel·lícula

Ben-hur.

29. Contau-mos l'afició familiar de les gloses

Us contaré una anècdota de ma mare quan era joveneta: estant amb els seus pares fent feina a fora vila, ella els demanava que li comprassin la 'manta fina' i son pare (el meu padrí) li digué:

Sa nostra filla major
que de nom és Catalina
li farem sa manta fina
si observa sa doctrina
de Cristo nostro senyor.

Quina sorpresa tengué el meu pare quan ella li contestà:

Sa doctrina observaré
i tot lo que vos me mandeu
vos sa manta me comprau
i diumenge l'estrenaré.

Son pare astorat li digué: vaja, vaja Catalina, i tu sembles a la casta! I així va ser, ja de més major ma mare va escriure una obra còmica de teatre en vers que es titulava *Tothom se'n va a Veneçuela i a n'es poble hi falta gent*. Ara em ve a la memòria un vers d'aquesta obra que diu així.

Marieta reina meva
parla de mil xerafins
en prepara sa maleta
jo t'hi posaré dedins.

(N'Antònia s'ha emocionat amb aquests records entranyables i vivències de la seva infància que té ben presents).

30. Com arreglaríeu el problema dels cotxes mal aparcats a Algaida

Els tècnics i els municipals són els encarregats de solucionar aquest problema, perquè si no, de cada dia anirà pitjor.

31. Brodar: feina, entreteniment o afició?

Entreteniment i afició, m'agrada fer-ne.

32. Lloc on posaríeu la parada de l'autobús.

A la plaça és més avinent.

33. Si heu sentit l'expressió 'treure foc pels queixals' què vol dir?

Estar molt indignat.

34. Si poguéssiu fer un únic miracle, què faríeu?

Llevar fam i guerres al món.

35. Què us hauria agradat que us haguéssim demanat?

Trob que ja n'hi ha.

36. Voleu afegir qualche cosa.

Que tots ens duguem bé, visquem en pau i continuem essent el poble de sempre, senzill, on tots ens coneixem i la gent que vengui a viure a Algaida sigui bona gent.

37. A qui us agradaria que féssim aquestes preguntes el mes que ve?

A n'Andreu Trobat. És un home de qui m'agradaria saber més coses, ja que va tenir una joventut molt diferent a la dels joves del temps, per la seva professió de corredor.

38. Per acabar, ens heu de fer una glosa:

És inventada per ma mare.

Per dictar una cançó
mai m'ha estada cosa rara
perquè tenia ma mare
què en venia d'avior
i mon pare era pitjor
a qualsevol reunió
sempre ell va ser el millor
que ho fes a sa rotlada.

Antònia, seguïu amb aquestes bones i nobles costums. El glosat és un do meravellós i gràcies, de veres, pel temps que hem estat amb vosaltres, em passat un bon gust.

(En Miquel diu: sabeu que li agraden, a na Margalida, les gloses!)

**Margalida Fornereta
Miquel Molleta**

Fe d'errates

Per un error informàtic, a l'Ens heu de fer una glosa del mes passat l'entrevista a n'Antònia Pou Puigserver de can Serrano no es publicà completa. Reproduïm a continuació la resta de l'article i esperam que disculpeu les molèsties ocasionades:

38. Per acabar ens heu de fer una glosa.

Us diré una cançó molt mallorquina i antiga. Ma mare ja ens la cantava, a la meva germana i a mi. Jo l'he cantada als meus fills i ara la torn cantar als meus néts.

La Mare de Déu cosia
an el portal de s'hortet
tenia el Bon Jesuset
dins sa falda que dormia
li cosia una camia
per s'hivern quan farà fred.

Gràcies, Antònia, per la teva amabilitat i compromís envers de la nostra ermita de la Pau i per ajudar a la parròquia.

TITOIETA FA POR

Dissabte 24 de juny
23.30 h a s'Acadèmia d'Algaida

Amb premis a
les disfresses
més terrorífiques

TITOIETA
RÀDIO
108FM

FA 19 ANYS

Baula 22

A la fi!!!!!! Pareix que ha passat una eternitat des de la darrera baula... i és que efectivament han passat ja 2 mesos!! Us volem demanar disculpes, ens ha estat impossible fer-la abans, confiam que no ens ho tengueu en compte, gràcies!!! Però bé, deixem anar el que ha passat i rectificuem-ho amb el present! La nostra darrera víctima fou, per si no ho recordau, na Pilar i amb ella arribà la propera que és en Miquel Àngel! Sabem que heu esperat molt i per tant ja basta!! Deixem-nos de “coverbos” i anem per feina. Esperam descobrir-vos aspectes desconeguts del nostre entrevistat, que hi passeu gust!!!!

1. Nom i malnom (si en tens i vols que t’hi coneguïn).

Miquel Àngel Janer i em diuen *de Ca na Mena*.

2. Edat i signe de l’horòscop.

Tenc 23 anys i som Balança.

Conta’ns una miqueta què fas i què no fas, feina, estudis,....?

Bé, els cap de setmana faig feina a Ca n’Alorda, els dissabtes i els diumenges i entre setmana estudi Pedagogia. Enguany he començat... vaig fer tres anys d’Economia i com que no em va agradar...enguany m’he canviat! I res més... ja està! Ah no... qualche dia entre setmana vaig a dur sabates des de ca n’Alorda a la botiga d’Alcampo. (has fet 3 anys d’Economia?? Però no

ho has acabat, no??) No, ara se suposa que tenc els 2 primers anys.

3. Darrer llibre que has llegit?

De classe: *La placenta de los sueños*, que és terrible... no... està bé, però s’arriba a fer pesat! És molt llarg! Em varen agradar segons quins trossos... És un llibre que xerra de pel·lícules del cinema, i fa la relació entre pedagogia, cinema, contes,...

Per lliure: *Yo mato* d’en Giorgio Faletti que em va agradar... aquest sí!!

Recomana’n un que t’hagi agradat.

La sombra del viento d’en Carlos Ruíz Zafón.

4. Darrer CD que has comprat?

Mmmm... cd’s no en compr!! Però el darrer que sí que vaig comprar va ser el de na Marisa Rojas *Vent salat* i ja fa... moltíssim!!! I després... d’ençà que tenc internet no me n’he comprat d’altre!!! És que una caps de 50 cd’s et costa 12 euros i un cd costa molt, devers 20 euros!!! És un “robo”!!!! (no ets l’únic que pensa així... però és que les empreses discogràfiques van així...)

Recomana’n un.

Un que m’he baixat ara, que és del grup *The Postal Service* que es diu *Give up*.

5. Darrera pel·lícula que has vist?

La huella del silencio, que està bé, a mi em va

agradar..., el que em va costar agafar-la, és un poc rara i el final et deixa... (Ahhhh!!! no ens ho contis home, que si volem anar-la a veure...)

Quina t'ha agradat més?

Love actually és una pel·lícula que m'agrada molt!! L'he vista moltíssimes vegades!!!

6. Programa de televisió preferit?

No la mir molt la tele, però el que més mir són sèries... i una que m'agrada molt, per exemple és *Anatomía de Grey*, que fan ara al canal Cuatro. Va d'un hospital, està molt bé!! Jo el que faig és mirar un capítol i si m'agrada, per no esperar, els baix d'internet per saber com continua, o si me n'he perdut un, o no tenc temps... me'ls vaig baixant i els mir quan puc!!!

7. Quina era la sèrie de dibuixos animats que t'agradava més?

En Son Goku!!!!!! (Però Bola de Drac quan era petit, o "Z" . o "GT"???) En general, però els darrers capítols són els que menys em varen agradar... ara els primers... Ah i n'Arale també!!!!

8. Quin tema actual et preocupa més?

L'habitatge perquè si tens la sort que ton pare i ta mare te la deixin ja està... Però si te l'has de pagar tu... no en surts ni fins als 50 anys!!!! I a més fan unes cases... de merda, per un preu d'or!!! I justament avui (que era dia 14 de maig) hi ha una manifestació "per un habitatge digne"... Hi hauríem pogut anar!!!

9. Quin moment històric t'hauria agradat viure? Per què?

No ho sé... potser la Transició... o cosa d'això... perquè sempre sents dir: "al temps d'en Franco es vivia millor!". Bé, no es vivia molt bé, però sí que, per exemple, la meva padrina sempre diu: "El temps d'en Franco aquestes coses no passaven...", i m'agradaria veure-ho, per saber si és una exageració o no... L'altre dia ho va dir perquè cada cap de setmana al carreró de davant l'Església, que és allà on viu ella, hi ha un grup de joves fent "botellón"... Però vaja, segur que en aquell temps sí que passava, però la gent s'amagava més.

10. Persona o personatges que admiris? Per què?

Mmm... la meva padrina jove... per haver-me aguantat fins ara!!!! I el que li queda... Bé, i la meva padrina també!!!!

11. Acaba la frase:

Si tengués 30 estores...

...en regalaria una a cada veïnat!!! Bé, si fossin noves!!! Perquè velles...

Comença la frase:

Si veiés algú que no em cau bé, o que no puc sofrir **...miraria cap a una altra banda.**

(No deus pensar en algú en concret? Mm... ha posat una cara...)

12. Un animal.

Mmm... moix! (en tens?) No, tenc un ca, però és massa gros... i massa... animal! I els moixos van i venen... i no fan mal!

13. Una mania.

En tenc moltes de manies... i ara no me'n sortirà ni una! Mmm... mirar dues vegades si he tancat la porta!! La del cotxe també!! No ho sé... és una mania que reflecteix les meves inseguretats... (Molt bo! Quin filòsof!!)

14. Un defecte.

Que som caparrut... bastant... sí!

15. Una virtut.

Supòs que som comprensiu... em solc posar al lloc de l'altra persona (tens empatia!!) Sí! Però bé, a vegades critic la gent... i segons què fa... uf! Ja no em cau bé... no el puc veure, i després ho pens, i sé que pot ser per mil raons personals... o li pot haver passat qualsevol cosa... o llavors l'arribes a conèixer més bé, i m'adon que m'he equivocat, perquè és molt bona persona!! (Sí, sí, primer critiques i després reflexiones... he, he, he!) Ostres! És cert! Seria un defecte també!

16. No podries estar un dia sense...

...Internet!!! Sempre xerr amb algú... o fins i tot el dia abans de l'examen...ens explicam algunes coses per resoldre dubtes... o ens passam apunts amb els companys...

17. Fes un pla per a dissabte horabaixa.

Que no sigui anar a fer feina? És que fa molts de dissabtes que no deix d'anar a fer feina! Bé, a l'estiu supòs que anar a nedar... i a l'hivern d'excursió a qualque banda!!

18. Una il·lusió.

Som molt idealista jo... (idò en deus tenir un parell d'il·lusions...) Sí... no sé quina triar... crec que la felicitat personal!! Així em don per satisfet!!! (Home, hi entren moltes il·lusions aquí...) Sí, però vaja... estar bé amb jo mateix!!

19. Una queixa.

Falta de respecte entre les persones. Jo crec que tot es basa en el respecte entre uns i altres... (A què et refereixes, a nivell de poble, o més general?) Més general, perquè a Algaida qui més qui manco es coneix... i respectes més o menys... Bé, que realment al poble si estàs fent renou pel carrer, ja es considera una falta de respecte!! Bé, el millor és que tothom pugui estar bé a dins ca seva!! Potser gent que ve de fora, no respecta tant com el teu veïnat de tota la vida que sap si fas "horeta", o quan vas a dormir... o vaja, en general no tenir la música forta a les 12 del vespre... i això, gent que no és d'Algaida, que com que no es coneixen, els és igual l'altra gent...

20. Tria'n una de:

a. rosses o morenes

Morenes!

b. dolç o salat

Dolç.

c. carn o peix

Carn... peix!!! (Carn o peix??) Peix!!!

d. dutxa o bany

Bany.

e. diari o ràdio

Ràdio.

f. esport o bar

Mmm... Esport.

g. Tele o ordinador

Ordinador.

h. Barça o Madrid

Barça.

i. circumval·lació o trànsit per dins el poble

Mmm... circumval·lació.

j. Whisky o ginebra.

Whisky.

21. Travessaries el carrer:

per topar-te amb...

...Amb un amic!!

per no topar-te amb...

...mmm... he,he... algú que no em cau bé!! De fet ho faig... som un poc antisocial!!!! (uui... si et veim travessar per nosaltres!!! I a més has fet una cara... has pensat amb algú concret!!) Sí!!! he pensat amb gent... i d'Algaida!!!!!! (ha,ha,ha,ha... molt bona!!!) És brooma... ningú en concret!!

21. Si fossis:

una dona...

...tendria molts de fills!! (bé, i un home també en pot tenir...) Ja, però el sentiment d'una mare no es pot comparar al d'un pare... no és el mateix dur-lo 9 mesos dins la panxa... i més amb el sentit de com una mare pot deixar els fills...

l'amo de Ca n'Alorda...

...faria una macro-discoteca!!! (A part de la botiga o...?) Tota la botiga seria discoteca!!! Seria molt gran!!! Ho hem xerrat moltes vegades amb els de la feina... per revitalitzar Algaida!!! ("Algaida es mou" o "Algaida fa putrum-putrum"!!!!) ...Ja que no fan res per fomentar el poble... trop que falta qualque cosa a Algaida... la veritat és que m'agrada molt perquè les festes estan molt bé i tothom es coneix... però falta qualque cosa!

un siurell...

...xiularia tot el dia!!!

22. Un racó d'Algaida que t'agradi.

M'agrada passejar-me pel torrent de Son Magí, pel carrer del Sol cap a Lluçmajor per la ruta ciclo-turística... cap al Puig de Son Roig!!! M'agrada molt!!! A vegades me'n duc el meu

fillol i el meu nebot per veure si passa aigua pel torrent... Ah!! I sabieu que el torrent aquell del carrer del Campet per amunt hi han posat una canonada grossa, amb grava... li han fet com un desviament i no deixa passar l'aigua... no sé si es pot fer... no em pareix bé!!!

Un racó que no t'agradi.

El punt verd... tots els llocs on hi ha fems... veis? Una altra cosa que està relacionada amb el respecte!!! El fems es tira al seu lloc... no es pot deixar la rentadora al mig del carrer!!! Es duu al punt verd, i si aquest està ple... es xerra amb l'Ajuntament!!!

23. Una raó per:

viure a Algaida...

...hi ha bona gent... i s'hi viu bé!!

no viure a Algaida...

...hi ha mala gent!! (he,he... això no val!!) Noo... és broma... seria per exemple perquè és car!!! Si no tens casa, torna car!! I una altra raó és que aviat no serem poble!!

24. La gent d'Algaida és...

...en general... agradable!!!

25. Fins quan fas comptes viure a ca teva?

Mmm... ara estic a primer de carrera... jo calcul uns 4 anys... en tindrè 27... i si pel que sigui hagués de ser abans, no tenc cap problema... però no tenc una feina...

26. Ordena (de més a menys important): doblers, salut, feina, amor, poder.

Salut, amor, feina, doblers i poder.

27. Què et preocupa més (de més a menys): atur, inseguretats ciutadana, sida, droga, accidents de circulació ?

Un poc tot... Bé, d'inseguretats ciutadana: a Algaida encara no hi ha res greu, i seria la que menys. De sida: avui en dia no et pots fiar de ningú... Atur: jo sempre he pensat que el que no fa feina és perquè no en vol fer... perquè de feina n'hi ha!! D'accidents de circulació: són els que més em preocupen perquè són els que veig més... la gent en general no està preparada per menar cotxe... Bé, en resum quedaria: accidents

de circulació, sida, droga, inseguretats ciutadana i atur, la pos la darrera pel que he dit abans...

28. Ens sabries dir què és un molí d'aigua? I ens en pots dir 2 dels 4 del terme d'Algaida que encara conserven les seves restes?

Un molí d'aigua és aquell que al seu temps devia funcionar per moldre el que sigui amb la força de l'aigua (Molt bé!!! Quin professional!). I pot ser que un dels 4 sigui el de l'Hort d'En Borràs?? (Noo, aquell és un molí de vent!! Mira, n'hi ha un anant a la Pau a peu...) pfff... des que vaig ser quinto no hi he tornat... Ni idea... (Sí, al darrer tram ja quasi arribant, aquell tan guapo amb aquells arbres tan alts amb un torrent que passa pel mig... aquí devora n'hi ha un... és el de Castellitx d'en Barra d'Or, que encara conserva el *club*, i n'hi ha un altre també devora els revolts del camí asfaltat que passa per Binicomprat, anant a la Pau... I els altres dos són: el molí de Son Campà a Pina, i el molí de Son Gener a Randa...) Buf! Aquesta pregunta ha estat heavy!! (Sí, també pensam que era molt difícil... almenys has contestat bé la primera part!! Tens un 5!)

29. Què més t'hauria agradat que t'haguéssim demanat?

No ho sé... res.

30. De qui t'agradaria saber aquestes coses per entrevistar-lo el següent mes?

M'ha costat molt trobar una víctima!!! Al final m'he decidit per una que em cau bé, i sempre reïm molt: és na Coloma Roig, la filla d'en Tomeu Seguí... que a ca seva venen embotits... Vull saber què contesta a les preguntes... segur que riurem molt!

31. Vols afegir qualque cosa?

No...

Molt bé!! Ja hem recuperat el rodatge de les baules!!! Enganxau-vos vosaltres també a aquesta roda d'entrevistes. Fins al mes que ve. Esperam que hagueu rigut una estoneta... Resumint!! Hem conegut una persona a qui el respecte li és imprescindible... ja ho sabeu: respectau-vos!!! Estudiau... i molta sort amb els exàmens!!!

Guillem Fiolet
M. Magdalena Molleta

L'Església i els estats

Hi ha encara una altra qüestió jurídicament important respecte a les normes religioses, molt distinta de la ja comentada a l'article anterior. És la relativa a les relacions entre l'Església i els estats, concretament avui amb els estats democràtics.

Pens que és bo començar per una afirmació dels Evangelis, ben coneguda del mateix Jesucrist: "Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu". És una frase molt curta, però clara i contundent. Podem dir que assenyala amb suficient distinció dos espais o camps diferents. Un és el camp de la política, de l'administració, del Cèsar, i avui també de l'Estat. I l'altre és l'espai propi de la religió.

El camp del poder polític avui comprèn principalment el social, l'econòmic i l'administratiu i aquest, l'administració de la justícia pels Jutjats i Tribunals i també comprèn el poder executiu i el legislatiu. L'espai religiós inclou principalment el culte a Déu, la predicació i la pràctica de les ensenyances dels Evangelis, com l'amor i la caritat i el dret a manifestar-se públicament en qüestions morals i d'altres. A més, comprèn la convenient col·laboració amb les autoritats civils en moltes tasques a favor de les persones, especialment dels més desvalguts o necessitats. Tot en defensa del principi que tota persona és sempre l'inici, el centre i el fi de l'ordre social.

Però, malauradament, massa vegades s'ha prescindit en la realitat pràctica de les conseqüències d'aquella afirmació i distinció evangèlica. Molt sovint, l'Estat ha volgut influir i dominar sobre la religió i, al contrari, la jerarquia eclesial ha volgut, de vegades, predominar sobre l'espai polític sense tenir en compte degudament la seva pròpia autonomia. Així per exemple, ja en uns principis, Constantí I, emperador romà d'Ori-

ent, va donar llibertat al cristianisme i s'acabaren les cruels persecucions (Edicte de Milà l'any 313) però ha estat acusat de voler utilitzar també la religió cristiana amb finalitats polítiques, de la qual cosa tenim també casos molt més recents. D'altra banda, una concepció teocràtica ha tingut suficients defensors. Gregori VII defensà a ultrança, al document: "Dictatus papae" l'any 1075, la primacia absoluta del pontífex sobre qualsevol altre poder eclesial i també laic. Igualment, Bonifaci VIII, en la butlla "Unam Sanctam" (al 1302), tornava a recordar que tota autoritat civil està sotmesa a la papal, per la salvació dels fidels.

Un argument que s'al·lega per explicar l'actual i necessària separació de l'Església i de l'Estat és l'innegable pluralisme de creences, conviccions i ideologies en el sí de totes les societats dels estats democràtics. Hi conviuen actualment i pacíficament, com sabem, creients i no creients: entre els primers, catòlics, protestants, etc.; entre els segons, ateu, agnòstics, etc. No es pot obligar, per cap autoritat o particulars, a actuar contra la consciència de ningú, com hem dit i reconeix expressament la citada Declaració conciliar de 1965 sobre la llibertat religiosa, a més pretendre d'imposar avui la unitat de creences o d'ideologies resulta gairebé impensable per impossible. També la citada pretensió aniria en contra no sols de la llibertat religiosa i de pensament ideològic, sinó igualment seria contrària als drets de lliure expressió, reconeguts tots (amb les necessàries limitacions justificades ja que no hi ha generalment drets pròpiament absoluts) com a fonamentals en la Declaració universal dels Drets Humans, proclamats per les Nacions Unides (ONU) l'any 1948 i incorporades actualment a moltes constitucions, com a la vigent espanyola de 1978.

Conseqüència de tot això, l'esmentada Constitució de 1978 va derogar, entre d'altres lleis del règim dictatorial, la dels Principis del Moviment Nacional de 1958, la qual en el principi segon deia: "La nació espanyola considera com a timbre d'honor l'acatament a la Llei de Déu, segons la doctrina de la Santa Església Catòlica, Apostòlica i Romana, única veritable i fe inseparable de la consciència nacional, que inspirarà la seva legislació".

Actualment l'article 16 de la vigent Constitució disposa: "1.-Es garanteix la llibertat ideològica, religiosa i de culte dels individus i de les comunitats, sense cap més limitació, quan siguin manifestats, que la necessària per al manteniment de l'ordre públic protegit per la llei. 2.-Ningú no podrà ser obligat a declarar la seva ideologia, religió o creences. 3.-Cap confessió tindrà caràcter estatal. Els poders públics tindran en compte les creences religioses de la societat espanyola i mantindran les consegüents relacions de cooperació amb la Església Catòlica i les altres confessions".

Aquesta norma constitucional vigent pot agradar molt, poc o no gens, però respon d'una manera adequada, sense cap dubte, a les realitats personals i socials d'avui, la qual cosa és notòria o evident des de fa molt temps.

Al contrari, el derogat segon Principi del Moviment era una clara manifestació de l'anomenat nacional-catolicisme de l'antic règim franquista, que, prescindint de les realitats evidents, suposava en el fons una intromissió política en la religió, sota la capa d'una pretesa i fingida submissió.

Salvats!!! Som de primera!!!

Qui ho havia de dir que diríem aquestes paraules després de veure el bon joc i els bons resultats desplegats al principi de temporada. Tothom pensava que lluitaríem per posicions capdavanteres, però després del partit contra el Gènova l'equip entrar en una espiral de mal joc, mals resultats i poca actitud que ens va fer veure el fantasma del descens present. Tanta sort que el partit que vam presenciar contra l'At Rafal ha tornat la millor versió de l'equip i ens ha ajudat a mantenir la categoria matemàticament, a falta de dues jornades.

En aquell partit, tots els jugadors estaven ficats al cent per cent amb el partit i l'actitud va ser extraordinària. A causa d'aquest fet, el partit es va guanyar amb solvència. Si tots els partits haguessin corregut com aquest, segurament la classificació de l'equip hauria estat molt més bona en aquesta segona volta.

El partit, gràcies als gols a la primera meitat d'en Páez i Miquel, s'havia posat de cara, llàstima que no s'hagués pogut rematar a la segona part, amb dues ocasions claríssimes fallades. Després, l'At. Rafal va retallar diferències, la qual cosa ens va fer patir per l'empat fins al final del partit.

En fi, com diria aquell "BÉ ESTÀ QUI BÉ ACABA".

Crònica del partit
CE ALGAIDA 2 - AT. RAFAL 1
www.cealgaida.com
14/05/2006

Nota del Consell de Redacció

Hem rebut per correu una carta anònima, amb el prec que la publiquem a la secció “Els lectors escriuen”. Tot i que la carta és respectuosa amb tothom i no fa altra cosa que manifestar unes opinions sobre el trànsit al nostre poble, no hi és de més aprofitar l’ocasió per recordar quines són les normes d’aquesta revista sobre la publicació d’escrius a la secció que comentam:

1. Els remitents de les cartes tenen dret a sol·licitar que siguin publicades amb el pseudònim que desitgin. El Consell de Redacció es compromet a respectar per complet l’anonimat dels escrius.
2. Però, per tal de garantir l’assumpció de responsabilitats que la legislació vigent contempla, és necessari que aquests remitents s’identifiquin amb nom i llinatges davant, com a mínim, un membre del Consell de Redacció. Aquest, repetim, respectarà el desig d’anonimat de l’autor o autors de les cartes.

En compliment de la normativa anterior, demanam a la persona remitent de la carta citada al començament d’aquesta nota que es posi en contacte amb qualsevol membre del Consell de Redacció d’aquesta revista i la seva carta serà publicada. Aprofitam també per recordar que *es saig* està obert a publicar l’opinió de tots els nostres lectors i lectores. Moltes gràcies.

Una xerradeta amb...

... però tots quedaren a la banda per ajudar a ensenyar solfeig o tocar la percussió. En aquella època encara assajàvem a la Casa de la Vila i allà, també, hi fèiem les classes de música.

I d’aquest canvi del local d’assaig, què n’opines?

L’Ajuntament s’ha implicat molt, encara que hem de dir que mai no és abastament. No passa a tots els llocs que l’Ajuntament posi a disposició de la banda un local i que en pagui totes les despeses. A vegades no és només l’ajuda monetària que val. Llavors també hi ha hagut altres factors que també han influït en l’evolució positiva del conjunt de la banda. Per exemple, en l’aspecte instrumental, s’han adquirit instruments comuns de qualitat, com els timbals, el bombo de concert o els xilòfons.

I els components?

També hi ha hagut molts de canvis. Hi va haver un moment, al principi, que érem quasi 60 músics. Són molts! Teníem devers 15 clarinets, 3 o 4 trombons i 5 o 6 trompetes. Amb el temps això s’anà triant i van anar quedant la gent que realment tenia interès. Ara pot ser que hi hagi menys gent, però tota té molt d’interès.

Emili Robles

I els algaidins, com els veus com a públic?

Són molt bons. És un poble que respecta la Banda. Fa 25 anys, quan la banda sortia a tocar damunt plaça, per exemple per la Revetla, la gent no prestava gaire atenció a la banda: passejaven i xerraven. Ara la gent assisteix als concerts per escoltar la banda amb esment.

Així, quina impressió tens ara de la banda?

Ara està molt bé, però necessita que s'hi incorporin nous músics, gent que entri de baix, perquè últimament no n'hi ha. Abans la gent estudiava música per entrar a la banda. Quan es va crear l'Escola de Música només s'hi estudiaven els instruments de la Banda. Fins i tot, per exemple, si venia algú que volia estudiar la flauta i ja hi havia flautes abastament, se'l recomanava que aprengués un altre instrument que feia falta a la formació. Avui en dia, però, la gent estudia música com a formació musical, no per entrar a la banda.

S'ha perdut l'interès per formar part de col·lectius musicals?

Sí, en certa manera, i no només a Algaida, sinó a tot Mallorca. És un fet que pateixen moltes formacions musicals. Per exemple: a una coral d'una població de Mallorca es passà d'una situació en què hi havia llista d'espera per entrar-hi a haver d'anar porta per porta a demanar per favor components. A partir dels anys noranta moltes formacions musicals entraren en decadència i algunes no han arribat fins als nostres dies. Això és perquè abans no hi havia culturalment gairebé res i avui en dia hi ha moltes activitats. No es pot acudir a tot.

L'acte de diumenge dia 28 de maig va ser una sorpresa o t'ho esperaves?

M'esperava que hi hagués gent, però n'hi va haver molta més. Gent que va assistir al concert d'una manera especial, tots els que han estat músics...

Quina impressió et deixà?

Una gran impressió! Si t'imagines un final no demanes tant. Va ser més emotiu que res. A vegades veus que et fan les coses per rentar-te la cara, en aquest cas no va ser així perquè va ser sentit de bon de veres. Hi assistí el president de la Federació de Bandes, i el parlament del batle va estar molt bé. Només com a anècdota diré que el batle em canvià de banda: vaig formar part de la Unió Musical, no de la Primitiva de Llúria.

Durant aquest acte al parlament que feres en acabar el concert, digueres que més que el director sempre t'has considerat un músic més.

—Així és. Sempre que ha fet falta he agafat el saxòfon i m'he posat a tocar com un més del poble. Sempre que m'han hagut de menester m'han trobat.

És així. L'amabilitat d'Emili és una característica que totes quantes persones l'hem tractat en podem donar fe. El passat diumenge 28 de maig es posà punt i final a un cicle. Una etapa que començà fa vint-i-sis anys quan un il·lusionat jove valencià acceptà la direcció d'una banda que necessitava d'una batuta per tornar a renéixer, comptant amb l'experiència dels músics veterans i amb la nova saba dels novells. Des d'aquí, Emili, et donam les gràcies per tot. Amb entrega i bon humor has ajudat a escriure una pàgina més de la història de la Banda de Música i, amb ella, la de moltes persones amants de la música i, en definitiva, una petita part, però molt important, de la història d'Algaida.

Emili Robles

El passat diumenge 28 de maig va tenir lloc a l'església parroquial l'actuació de la Banda de Música d'Algaida amb el concert que tancava el Segon Cicle de Concerts del Maig Musical. Aquest acte, però, no només va ser la cloenda d'aquest cicle, sinó que també esdevingué el comiat d'Emili Robles com a director titular de la nostra banda després de vint-i-sis anys de dedicació ininterrompuda. Aquest esdeveniment, preparat amb detall per la Banda de Música, es convertí en una emotiva mostra d'estimació de tot el poble.

Emili Robles, com hem esmentat, fa vint-i-sis anys es va fer càrrec de la Banda de Música i des dels primers moments amb el seu caràcter obert, positiu i alegre es va fer un lloc inamovible dins del cor de tots els que el coneixem. Don Emili és valencià. Va néixer a Lliria, el poble més musical de València. De fet és coneguda internacionalment com "La ciutat de la Música" perquè compta amb dues bandes simfòniques de gran tradició, amb més de 300 músics cadascuna: l'Ateneu Musical

Banda Primitiva i el Centre Instructiu Unió Musical, que han aconseguit nombrosos premis i un prestigi extraordinari arreu del món. Després de cursar estudis a l'Escola de Música de Lliria, estudià al Conservatori on acabà la carrera amb el grau superior.

Llavors, amb 20 anys, arribà a la nostra illa.

Vaig venir a Mallorca a fer el servei militar, destinat a la Banda Militar. En aquella època es formava la Banda Municipal de Palma i hi vaig entrar, compaginant el servei amb el funcionariat. Més tard, vaig accedir a l'Orquestra Simfònica, sempre tocant el clarinet baix.

De quina manera arribares a la direcció de la Banda d'Algaida?

Fa 26 anys hi havia un problema de direcció i els músics demanaren ajuda a don Toni Llompart [un músic i compositor que coneixia els músics d'Algaida i que havia abans havia participat amb la banda], i aquest m'ho va demanar a mi després d'assessorar-se amb Julio Ribelles, aleshores director de la Banda Municipal de Palma i de la Simfònica. En un primer moment, però, no vaig començar a dirigir, sinó que vaig començar fent classes de música. Llavors, al cap de poc temps, vaig començar amb la tasca de director.

Fa vint-i-sis anys, quina era la situació de la banda?

La banda llavors no es trobava en molt bona situació. En aquells moments els músics que hi havia ja eren vells i estaven a punt de jubilar-se i els nous que començaven encara eren massa joves. Encara que ja tocaven, estaven una mica verds. Va ser curiós perquè alguns dels antics músics tot d'una em varen dir que ho deixarien perquè ells mateixos no es veien capacitats...

